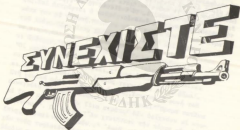

29 ΠΟΙΗΜΑΤΑ του
ΑΛΕΚΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ ΒΨ

29 ΠΟΙΗΜΑΤΑ ΤΟΥ
ΑΛΕΚΟΥ ΠΑΝΑΓΟΥΛΗ

ΕΚΔΟΣΙΣ 84

"Αφιερώνω στην "Ελληνική Αντίσταση"

Τά ποιήματα καθ' ημερομηνίαται, αλ' αὐτὸ τὸ τεύχος ἀποτελεῖται
ἕνα μέρος ἀπὸ τῶν ποιήματων καθ' ἕνα γράμμα ὁ Ἀλέξανδρος
Παναγοῦλης. Τὰ 11 πρῶτα ποιήματα τὸ ἕνα γράμμα διὰ
βρισκόμενον στὴν παρωπεία, τὸ ἑξῆς τὰ 18 τὸ ἕνα γράμμα μετὰ
τῆς καταβολῆς του, στὴς φυλακὰς.

"Θέλω νά νικήσω,ἀφοῦ δέν μπορῶ νά νικηθῶ",γράφει ὁ Παναγιώτης.Κ'αὐτό τό "θέλ μπορῶ" συνοψίζεται ἐν ἡ τραγική μοίρα τοῦ 'Αλέκου.ἔχει ζητήσει νά τόν ἐπιτελέσουν κ'ἐκείνοι δέν τόλμησαν.θέλησαν τῇ δικτατορίᾳ τους τυπική ἀναίμακτη."Ἔτσι προτίμησαν νά τόν καταδικάσουν στέν ἀργῶ θάνατο.Μά οὔτε καί κάτω ἀπ'τίς δάλλες συνθήκες τῆς μακροχρόνης ἀπομόνωσης "μπορεσε" νά νικηθεῖ. 'Απόδειξη εἶναι τὰ ποιήματα αὐτά,κραυγῆς ἐμπιστοσύνης στέν "ἄνθρωπο,καί στέν 'ἀγῶνα του. Εἰ εἶναι,τὰ ποιήματα αὐτά,συνέχεια τῆς πράξης του:τὴν ἐξηγοῦν,τὴν ἐκλασιώνουν μὲ τὸ ἀγωνιστικὸ τους ὑπόβαθρο, τὴν διαχωρίζουν ἀπὸ μιά κριτικὴ "ἐκδοχὴ",ἀπὸ μιά κριτικὴ "τυχαία". "Ὅπως λέν ὅτι τὰ μάτια εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς ψυχῆς,ἔτσι καί τὰ ποιήματα εἶναι ὁ καθρέφτης τῆς πράξης.Καί ἀσπράττει ὁ καθρέφτης:δίδει μας ἀναγνωρίζοντας μέσα του μὲ ντροπῇ.Μοιάζει μὲ τὰ κατὰ ἐκείνα κότερα τοῦ λοῦνα-πάρκ,ὅπου βλέπουμε τὸ εἶδός μας παραμορφωμένο,μικρὸ,ἀλλοτριωμένο,κακώδηλο.Γιατὶ ἐκεῖνος τόλμησε καί ἀπέτυχε."Ἐμεῖς ἀποτόχαμε γυρὶς νά τολμήσουμε. "Ὅι μεγάλος τόλμος εἶναι γιὰ τοὺς ταπεινοὺς",εἶπε ἕνας ποιητῆς ποὺ τώρα σκεταίνεται.Κ'ἕνας ἄλλος ποὺ σκεταίνεται καί αὐτός ἔγραφε: "Ἐάνθε ὁδὸς γεννιέται μὲ τὸ βῆμα". Στὴ γενικὴ αὐτὴ σιωπὴ τῆς ἀνερως,ἔρχεται ἡ φωνὴ τοῦ Παναγιώτη νά μῆς ξυπνήσει,ἐθνεγερτήριοι:"Ἐρεμα ποιεῖτε τὰ ἴδια βήματα/ σιγὴν ἴδια σιρότα/ δέν βεῖχνουν νά κουράζονται". Εἰ ἄλλοι:"Ἄν χτυπήσουν τὴν πόρτα μὴν ἀνοίξετε,/δύσακαί νά χτυποῦν ." 'Ἀφοῦ οἱ βάρβοι κρυφτήκαν ἔδω τοὺς τυφλοπόντικας,εἶναι γιὰ τὰ καλημέρια νά πῶναι τῇ βάρβια τους,στὸ ὀριακὸ φυλάκιο τῆς συνείδησης καί τῆς ρωμιοσύνης ποὺ τ'ἀφῶσαν ἀπερόρητο.

ΒΑΣΙΛΑΣ ΒΑΣΙΛΑΚΟΣ

Σβησμένη φλόγα
 που πάντα καίει
 Σκέπασμα τάρου
 χωρίς νεκρούς
 Μάτια κλαμένα
 που σε κυτάνε
 Σκέψεις κρυμμένες
 σε προσκαλούν

Πίστη κι' Ελπίδα
 χαροπαλεύουν
 Πνέμα κι' Αλήθεια
 στις φυλακές
 Άγιες προστάθειες
 ναυγισμένες
 θωράξες ανθρώπων
 σε προσκαλούν

Σπόρος θρύψας
 πέφτει στο χέμα
 Μήνυμα πύλης
 τρέφει φτερό
 Σπίθα φεγγίζει
 μες' στέσκοτδοι
 Ηέλοι Άγώνες
 σε προσκαλούν

Ἄν χτυπήσουν τὴν πόρτα μὴν ἀνοίξεις.
 Ὅσο καὶ νὰ χτυποῦν
 Πρίναι νὰ πιστέψουν πῶς τὸ σπῆτι
 εἶν' ἄδειανθ.
 Δὲν θὰ τὴ σκάσουν. Μὴ φοβῆσαι.
 Ἄν τὴ σκάσουν θὰ ξέρουμε πῶς
 μᾶς προόψαν.
 Οὔτε κι' ἐγὼ τὸ πιστεύω .
 Καὶ θὰ πυροβολήσω ἐν ποῦναι.
 Ἔσθ' δοκίμασι νὰ φύγεις.
 θὰ μαρτυρεῖς.
 Γιὰ μᾶς θῆνε, τόση ἔρα τριγυρίζουν
 τὸ σπῆτι.
 Χόταξε ἀπ' τ' ἄλλο παραθύρι.
 Μὰ πρόσγει
 Καὶ βάλω χτυπήνε ἀπέναντι.
 Μίλα σιγότερα.

 Ἄκουθ' φασαρία, τί νὰ γίνεταί;

 Ἐκκοιλον πιάσανε. Εἶναι γέρος.
 Τὸν χτυπήνε τὸ σκυλιά.
 Ἄτιμοι.
 Πόσους θὰ πιάσῃ, θὰ μείνουν
 ὅσοι χρειάζονται καὶ περισσεύουσι.
 θὰ μείνουν καὶ δὲν θὰ σταυρώσουν
 τὰ χέρια.

ΥΙΑΡΟΣ

GREECE 67

Πρόσωπα χλωμά
χείλια μελανά
μύτια κουρασμένα

Εκλεστοί κορμιά
έκονα μαλιά
ροδία ξεσκισμένα

Αδσπερ στίς πληγές
μέσα σ' σπηλιές
έγρυπνιες βραδυές

Πέκρα στίς ψυχές
σκέψεις θλιβερές
πίκρα στίς ματιές

Ζωντανές ελπίδες
πόνου ζωγραφίες
μέσα στίς καρδιές

Έρημες γυναίκες
όρφανά παιδιά
έρωστοί γονιόι

Γίνονται λυγμοί
δραμα σκληρό
ζωντανή κραυγή

Άσπλαχνες βρισιές
έπονες ματιές
βίαις προσταγές

Σβόνουν την κραυγή
κόβουνε τό δάκρυ
φέρνουν τη σιωπή...

ΑΘΑΝΑΣΙΑ

Πρέπει ν'ανοίξουνε τάρσι
γιὰ νάρθουν κοντὶ σὰς πιστοὺς
βωμοὺ θεῶν

Ξεχασμένων
Ναοὺ Ἀρχαίων
Ξιδώλων

Ὁ χρόνος ποὺ φεύγει γκρεμίζει
Ὁ κόσμος ποὺ μένει ξεχνᾷ.

Πίστη Παλῆ
Δησιονημένη
Δήθη Ἐκκλησίᾳ
ποὺ κυβερνᾷς

Ἀθάνατες μένουνε μόνο
Ἰδέες ποὺ πάντα ζητοῦν
Σωτῆρες Ὑπέρβεις
γι' Ἀγῶνες
Ἀναστασιμὲς μέρες
ποθοῦν.

Σύμβολ' Ἀθάνατα, θεῖα
Αἰώνιου μεσοτέρη θεοῦ
Δευτεριεῖς πόσοι
Φλογισμένοι
Ἀνθρωπινὰ Μηνύματα
ἱερὰ.

ΟΙ ΠΡΩΤΟΙ ΝΕΚΡΟΙ

Πάλης ξεκίνημα
Νέοι 'Αγῶνες
'Οδηγοί της 'Ελπίδας
Οι πρώτοι Νεκροί

'Οχι άλλα δάκρυα
κλείσαν οι τῆφοι
Λευτεριῆς Αἵμασμα
Οι πρώτοι Νεκροί

Λουλοῦδι θωπιῆς
βγαίνει στοὺς τῆφους
Μήνυμα στέλνουν
Οι πρώτοι Νεκροί

'Απάντηση θὰ πάρουν
Πάλης βοή
Γιὰ νάβρουν ἀνδραυχή
Οι πρώτοι Νεκροί

ΣΤΟΝ
ΝΙΚΗΦΩΡΟ ΜΑΝΔΗΛΑΡΑ

Μαθαίνοντας τόν θάνατό σου
όλον μπόρεσα νά κλάψω.
Στριφογύριζα στό κρεβάτι τοῦ
Νοσοκομείου.

Αἰγώνωα τίς κουβέρτες μέ Ἀύσσα
θυμώουσα τήν τελευταία μας
συνάντηση.

Δέν θά τολμήσουν ἔλεγες.
Δέν ἔχουν ἄλλο ὁρμό
σ' ἀπαντοῖσα

Αὐτός ὁ ὁρμός θάναι ὁ τόπος τους
φώναζες μέ πίστη.

Καί Νικηφόρε, θάναι ὁ τόπος τους.
Αὐτή τήν ὑπόσχεση σοῦ ὀφνουμε
'Αντί γιὰ μνημόσυνο.

ΕΦΙΑΛΤΗΣ

Φύγαν τ' άσπρα περιστέρια
Γεμισ' ό ούρανός κοράκια
Μαύρα πουλιά.

Άγρια φτερουγίσματα φοβέρας
κρύβαν τό γαλάζιο τ' ούρανοϋ
Ετερνές στιγμές.

Γιατί έσκαφαν τοός λάκους
κι' ήρθαν κοπάδια μαυροπούλια
Ήπουλες Γκιές

Ρίξτε χύμα στοός λάκους
νά γυρίσουν τά περιστέρια
Γρήγορα χύμα

Δέν γεμίζουν με χύμα,
έχλουν κόκκαλα σιμάχτες
Ρίξτε νεκροός.

Σημάστε τό χύμα με αίμα
νά γυρίσουν τ' άσπρα πουλιά
Περισσότερο αίμα.

ΠΙΣΤΗ

Εύκολ' ἡ ἀπόφαση στούς τίμιους
σ' ὅσους ἀληθινά πιστεύουν στήν "Ιδέα"
σέ κρίσιμες στιγμές σάν ξεπροβάδουν
σαλπίζοντας Μηνύματα "Αγώνα".

Τό πέρασμα στή περιοχή τῆς ἀπόφασης
αἰώλιο πρόσταγμα πίστης "Αγνῆς"
αὐθόρμητα δομητικό κι' ὁρατό
φέρνει μαζί του τήν "Ελπίδα" τῆς Αὔγης

Τό κήρυγμα τοῦ σκοταδίου ζητᾷ
ὁ φόβος νά φωλιάσει στήν καρδιά
τῆ λογικῆ προβάλλει πού φωνάζει
"Αδίκη χτυπιέτ' ἡ Πίστη μέ τ' "Ατσάλι

Πίστη "Αγνή" γέννημα θεῶ
τῆς "Ιστορίας" μᾶλα θεϊκή
σῶν ζωντανῶν τό στήθια σάν φωλιάξεις
φέρνεις τό Μήνυμα τῆς λευτερίδας.

ΙΩΡΙΣ ΡΥΘΜΟ

"Εκπληξη...

Προδοσία...

Βία...

Τυραννία...

"Απειλές, φόβος, σκοιόδοι, τρομηιά

"Αγωνίες, πόνορ, πίκρες, απελπισιά

"Αδικίες, δάκρυα, αίμα, φωτιά

"Αλυσίδες, τόφοι, νεκροί, όρφανά.

"Ωρες...

μέρες...

βδομάδες...

μήνες...

"Ησυχία, φόβος, βοή, φωνές

"Αγανάκτηση, πίκλη, ξεκίνημα, έλπίδα

"Ανθρώποι, αίμα, τύρανοι, τόφοι

"Αγώνας... "Αγώνας... "Αγώνας...

Χτηνωδικές δρυές της βίας
Χτισμένες με άσπλο και φωτιά
Χωμάτινες 'Ισίδες Τυραννίδας
Χωμένες σε άδυνάμωτα μυαλά.

Υέφτικες φωνές, φριχτές
Υηλότερες μορφές της 'Αδικίας
Τυχές θολές, γενήματ' άνομιδας
Τοξόμια άδραστα τοῦ χιός.

ΣΥΝΕΧΙΣΤΕ

ΕΠΙΣΤΡΟΦΗ ΣΤΗΝ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΕΝ ΤΩ ΟΡΩΝΤΙ

ΕΝ ΤΩ

Καλή ή Λογική κι' η Ευφροσύνη
Όταν όμως υπάρχει Λευτεριά
Οι Τυραννίες γηρεμίζονται μ' Αγώνες
Της Λευτεριάς τό Παράθυρο μ' αίμα γράφεται

Αδέρφια, ποθ'θά ζήσετε μετ' από μας
Μή καταριζόστε τους δειλοούς
ποθ'όλοτασσω νά ποθνε σιδόν Αγώνες
Αναθεείτε τους καλ συνεχίστε τό δρόμο μας

ΑΥΡΙΟ ΦΩΣ

Γέλια Σωής
Ισρές μαχουνές
Εκείτες 'Αγδαής
Ετιγμές Φωτεινές

'Ελπίδες θρημένες
Πίστης δουλειά
Ηνΐμες κρυμένες
Πόνου φωτιά

Ασέτερη Εκείτη
Δούλο Κορμί
Θλιμένη όψη
Χαρομένη όρμη

Τέτοιο σημάδι
'Αγώνα 'Αδελφός
Τώρα σκοτάδι
Αύριο Φως.

ΕΝΑΣ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟΣ ΔΡΟΜΟΣ
(Ο Ρ Α Μ Α)

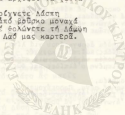
- "Αποδοκιμαζουν πάλι οι Ίδιες μορφές
μορφές καθόριες
Δευδνες πάνω στη Γῆ από παρόξενη δύναμη
"Ένας καινούργιος δρόμος στο Ίδια βήματα
στην Ίδια στράτα
Δεν δείχνουν νά κουράζονται
Στιγμές ζουνε τις στιγμές που μετῶνε τὰ βήματα
Τὰ βήματα τις φέρνουν πίσω, τις πηγαίνουν μπρός
και πάλι τις αναγκάζουν νά γυρίσουν
Δεν τις τρομάζουν οι κακοτοπιές
"Αλλά λυτῶντες από τῇ καταδίκη τῆς ἐπανάληψης
τῶν
Τῶν με τὴν "Ξαπίδα μιᾶς καινούργιας στράτας
Τι θυριεῖς ἀκούω τὴν προσευχή τους
"Ένας καινούργιος δρόμος ὡς βρεθεῖ, ἔστω καὶ τώρα
"Ένας καινούργιος δρόμος
Νέ ἔχει τὴν Ίδια διεθύνση μὲ τὸ χρόνο
Νέ χάνεται τὸ βῆμα μαζί μὲ τὴν κάθε στιγμή
"Ένας καινούργιος δρόμος.....
Νέ ὁδηγεῖ κάπου, νά ἔρουμε πὺς κατὰ τὰ φτάσουμε
"Ὅς μὴ ἔρουμε ποῦ
"Ένας καινούργιος δρόμος.....
Κι' ἡ προσευχή συνοδεύει τὰ βήματα
στὸ χιλιοπατημένο μονοπάτι
Καθόριες μορφές τραγικές
Μορφές ἀνθρώπινες.....

Αδσπη, ὅς οἰγνέτε Αδσπη
 φτιαγμένη ἀπὸ βοῦρκο μοναχῆ
 Τ' ἄγωνα δὲν ἐδ' οἰθύνετε τῇ Αδωφῇ
 ποὺ σὺμβολα ἀρχίζει νὰ γέννῃ

καὺ θασιουοῦ τὸ χνῶρεα ὅς κατᾶτε
 ὅς βρεῖτε μὲθεδοὺς καίνοδργιες καὶ παλιές
 τῆς ἀτιμίας τὸ παλινῶδι ὅς κρατᾶτε
 τῇ τυραννίᾳ ΘΑ ΓΚΡΕΜΙΣΟΥΜΕ τοῦ χῆδς

Εἶναι ὁ Αδδς γιὰ τὸ γο σαστημένως
 μὲ πᾶλι μὲ ἀλπίδα καρτερῶ
 σὲν βλάπτει τὸν ἄγωνα φερικμένω
 ποὺ σὺμβολα ἀρχίζει νὰ γέννῃ

Αδσπη, ὅς οἰγνέτε Αδσπη
 φτιαγμένη ἀπὸ βοῦρκο μοναχῆ
 Τ' ἄγωνα δὲ φολώνετε τῇ Αδωφῇ
 Ἡ Νίκη τὸ Αδδ μας καρτερῶ.

Προμηθεΐα,
Μόνο σὲ σὲνα Προσεύχομαι
Σὲ θῆ μπορέσεις νὰ νοιώσεις
Τῆς Ἀδορίωτης σκ'φης τὸ πόνο

Τοῦ Ἁγῶνα τὸ ὄρκο γιὰ θῶς
Ποῦ μὲς ἔδειξες κάποτε
Τοῦ ἔφραξαν σκοτάδια σὲν πρῶτα
καὶ τὸ θῶς μοναχὸ τρεμοσβῶνει

Τὴν Ἀνδρείουνη τῶρα προστάθεια
καὶ τὸ θῶς νὰ περιέχει ζητῶ
μ' ἄλυσθες τῇ δένουν σὲ βράχια
καὶ μὲ λύσσα τὸ κῆμα χτυπῶ

Τὸ σκοτάδι μὲ κῆθος καλεῖται
γιὰ νὰ σβῶσει τὸ ἥτορο θῶς
Τὸν Ἁγῶνα νὰ πνίξει γυροῖται
σὲν ζητῶμε περισσότερο θῶς

Προμηθεΐα ἀρουγκρῆσου γιὰ λίγο
ἄλυσθες καὶ πόνο κραυγές
καὶ βόηθα νὰ βροῦς μὲ σιρότα
βαφτισμένη σ' ἑλπίδες καὶ θῶς

Προμηθεΐα,
μόνο σὲ σὲνα Προσεύχομαι
στὴ Γαῖα μ' ἄλυσθες δουλῆνος
κι' ἀγωνίζομαι νὰ βρῶ τὸ θῶς.

Η ΖΩΗ ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

Ἐλα ἔτοιμα, ὁ λίκμος σπασμένος
παρὰ ἡμέρωμα στερνῆς μέρας
ἡδέεις βιαστεῖτε
Ἡ ζωὴ συνεχίζει

Ἰόδες, ὄνειρα, ἄγνοες ζωῆς
στὸ ἔρῳ σταθεῖτε
ὁ θάνατος δίνει σ' ἄλλους ζωὴ
κάποιος γεννιέται

ἢ ὅς περὶ
μ' αὐτὸν συνεχεῖστε
ὄνειρα πάρτε νέα μορφή
ἡ ζωὴ συνεχίζει

Ἀγῶνες ᾗστε
πάντα ζητεῖ ἡ ζωὴ
οἱ βῆμοί περιμένουν
ἡ ζωὴ συνεχίζει

Ἰόδες, ὄνειρα, ἐλπίδες ζωῆς
στὸν κόσμο σταθεῖτε
Ἰδρῶα μονάχη
στὸν τόπο ὅς μετεῖς

Τὸ πῶς δὲ προβάλλει σὲ λίκνο
ὅς εἶναι βαρεὶά συννεφιά
σὴ δόση ζωῆς συντροφιά
ζωῆς καὶ ζητοῦσε τὸ πῶς

ΕΥΝΕΧΙΣΕ ΝΑ ΠΟΝΑΣ

Ἀδελφὲ μου,
 ἔλεω τὼς ὑποφέρεις
 Ἀλόγητα χτυπᾶνε σι' αὐτιά μου τοῦ πόνου σου
 περήφανοι λυγμοὶ
 Προσπάθησα νὰ σέ βοηθήσω συντροφισθόντις σε
 στὸν πόνο
 Εἶπα τῇ δυνάμει νὰ σοῦ φωνάξω όταν γιὰ
 λίγο σ' ἐνοίωσα κοντὸ μου

" Κράτα μὴ λές τίποτε "

Κι' ἐγὼ βρισκόμουνα στὸ τελευταίον σκαλοπαδι
 τῆς ἐξάντλησης
 Δὲν μπόρεσα νὰ σέ δω
 Ἐσθ', ἔλεω, μὲ εἶδες
 ριγμένο στὸ τσιμεντένιο πάτωμα τοῦ καλλιῶ
 μὲ τίς χειροπέδες μόνιμης σύντροφιά μου
 Ἀκοῶ καὶ τώρα τῇ φωνῇ τοῦ βασανισμοῦ
 ποῦ γίνεται πόνος καὶ τὸν ἐκφράζει ἡ φωνή σου
 Συνέχισε νὰ πονᾷς
 Ἄφησε τῇ φωνῇ σου ἐλεύθερη στοὺς λυγμοὺς
 Φιμωμένη στίς ἐρωτήσεις τῆς Ἀνδρείου
 Στὸ βωμὸ τῆς Προσφοράς ὁ Πόνος συνίζει
 τὸ ἴδιον μὲ τὴ δόξα

Συνέχισε νὰ πονᾷς
 Ὁλοκλήρωσε τὴ Πρόσφορά σου.

ΚΟΡΙΣ ΜΙΣΟΣ

Στὴ Νύκτῃ ἔς ρίξουμε τὸ θάρος
τῆς καθεῖς Πράξεως ποὺ θὰ δοῦμε στὴ ζωὴ
καὶ ὁδηγήτῃς ἡ σκέψη φάρος
στὶς πράξεις μας ἔς δίνει τὴ πνοή

Τὸ κλῆμα καὶ τὸ γέλιο ἔς πνίγῃ
Ὁ πόθος κι' ἡ χαρὰ ποὺ τὸ γεννᾷ
κι' ἡ σκέψη μοναχὰ ἔς λειτουργεῖ
χωρὶς τὸ πᾶσι μῖση νὰ γεννᾷ

Ἡ σκέψη μοναχὰ ν' ἀναζητᾷ
στὸ ἔγκλημα νὰ βροῦμε τὴν αἰτία
Κι' αὐτὴ χτυπώντας τότε θυνατᾷ
θὰ πνίξουμε τὴν καθεῖς ἀδικία.

ΥΠΑΡΧΟΥΜΕ ;

Ναι

"Όταν στη σκέψη βάζουμε δρία

"Όταν στο θέλω δίνουμε δόναμη

Ναι

"Όταν στο σήμερα ρίχνουμε έγνοιες

"Όταν στο αύριο σπέρνουμε έλπίδες

Ναι

"Όταν στο τίποτα βλέπουμε αξίες

"Όταν στο εἶδωλα δείχνουμε πίστη

Ναι

"Όταν σὲν ζῆα δεχτοῦμε τὴν θάλατταν

"Όχι

Τῆς παρουσίας τὸ λόγο ἀποῦ δὲν βρίσκουμε
στῆς ἀναζήτησης τῆ στρατὰ ξεφυλόντας.

Ο ΧΡΟΝΟΣ

Τῆς Προσδοκίας σύντροφος
Κάθε στιγμή τοῦ χρόνου
Κάθε σταγόνα τοῦ πόνου
Κάθε τῆς σκέψης γωνιά

Τοῦ Ἀγῶνα σάλπισμα
Κάθε στιγμής στεναγμός
Κάθε βρυσίδας ἀντίλαλος
Κάθε χτυπήματος ἦχος

Τῆς Πίστης γέφυρα
Κάθε εἰκόνα ἀνέλρου
Κάθε τοῦ ἔσπνιου λαλιά
Κάθε φέτωμα σκέψης

Τῆς Δράσης δράμα
Τῆς Δύναμης θέρισμα
Τῆς Νίκης θεμέλιωμα
Τῆς προσπάθειας γιγάντωμα

Ἔτσι κυλάει ὁ χρόνος
Ἔτσι νικιέται ὁ Πόνος
Ἔτσι βλασταίνει ἡ Προσδοκία
Ἔτσι ἐργάζεται ἡ Νίκη.

Τὰ μεταμεινένα χνάρια τῆς Πίστης
 σοῦ δείχνουν τὸ Ἄρμα ποὺ πλέκει.
 Τὸ βούγγητό τοῦ πόνου τῶν Πρώτων
 σοῦ λένε τὸ Ἄρμα ὅν τυφλωθεῖς

Ευνέχισε τυφλὸς νὰ προχωρῶς
 πολεῖ νὰ φθάσεις τοὺς Πρώτους
 τὸ φῶς σου καὶ πάλι, ὅς βρεῖς
 Προχώρα, εἶναι στὸ τέλος τοῦ Ἀρμού

Μά ὅν χρειαστεῖ καὶ πάλι νὰ τὸ χάσεις
 καὶ σκεφτεσαι στιγμὴ γιὰ τὸ μετὰ
 μόνο προχωρά, τὸ χνᾶρι νὰ μὴ χάσεις
 ὅσα τὸ βρῖσκεις καινοῦργο πὺρ προσδοκᾷς.

Στυλιᾶτε

Ἐαρσιδ' ἡ τιμὴ τοῦ πόνου
μὴ δαίχνετε καθόλου ἀνθρώποι
κἀὲς στιγμὴ νὰ μᾶς θυμίζει
τὸ ὄϊκο καὶ τ' ἄδικο
τὸν ἄνθρωπο καὶ τὸ χτήνος
τὸ ἐγκλημα καὶ τὸ καθήκον

Στυλιᾶτε

Αὐτὴ εἶναι ἡ προσφορά σας
Ἡ δική σας Ντροπὴ
χτίζει τὸ Μεγαλεῖο μας
Ἡ χτηνωδία σας μᾶς βιδώνει
στ' ἀνέβασμα τοῦ Γολγοθᾶ
ὀδηγώντας μας στὴν Ἀνάσταση

Στυλιᾶτε

Ἀλόγιστη θέληση
ζυμωμένη μὲ πόνο
βαπτισμένη σὶ τὸ Αἷμα
ριζωμένη σ' Ἰδέες
μᾶς κρατᾷ στοῦ Ἀγῶνα τὴς θέσεως

Στυλιᾶτε.....

ΠΑΡΑΠΟΝΟ

Γλῶσσα ἀνήμπορη τὸ βᾶρος νὰ σηκώσει
τῇ σκέψῃ βάζοντας στὸ ἔρθεο τῆς λαλιᾶς
Γλῶσσα ἀνέκानη ζωντάνεμα νὰ δώσει
στοὺς πόθους μιᾶς ὀλάνκερης γενιᾶς

Μόνο ἐσύ θὰ εἶσαι ἡ αἰτία
τῆς σκέψῃς ἡ θεωροῦνα σὲν χαθεῖ
χωρὶς ἀπὸ δική σου ἀδυναμία
ἔστω λίγος ἄφροδ νὰ κρατηθεῖ

Καί πάλι ἐσύ θὰ εἶσαι ἡ αἰτία
ὁ πόνος που περνᾷς ἐν ἔσχαστεῖ
Κρυμμένη ἐν θά μείνει ἡ Ἀδελφία
στοῦ χρόνου τίς πτυχές σὲν τάχθεῖ

Η ΣΠΟΡΑ

Τά σκοτάδια πυκνά σωριασμένα
'Ο δρόμος σκαμμένος από τή βίε
στο πέρασμά της όλα γκρεμισμένα
Έργο φρικτό ανύπαρκτη ή αίτλια

Τηλαφόντας μονάχος προχωρούσα
στά μάτια μου τή δάκρυα καυτά
τ' έμορφο τό θός σάν λαχταρούσα
αϊθέρια Δύναμη μέ Κυβερνή

Γιό έπλο μου μονάχα λίγους σπόρους
αίμα καί δάκρυα γιό λίπασμα έρκοθ'·
"Έτσι στής στράτας τούς σκαμμένους σβόλους
Νέες 'Αχτίδες σέ λίγο θα φανοθ'.

Ὁ καθέννας ἔτσι εἶναι γεννημένος
φηλὰ ἢ ψυχὴ του νὰ τραβᾷ κι' ἐμπρός.- ΓΚΑΙΤΣ

Συντάμνια τῆς ψυχῆς ποὺ ἀγναντεύεις
κόσμους ὑπέροχους βαδίζοντας ἐμπρός
σ' ἀπώμακρους σκοποὺς σὲν σημαδεύεις
τῆς Ἐξαρχῆς ποὺ ἔπλασε ὁ ρυθμός

Ἰέρνοντας τὸ χορὸ τῆς δημιουργίας
στῆς ἀναζήτησης τὸ ὁρῶμα προπομπῆς
τὸ χτίσιμο καινούργιας κοινωνίας
διηδ' σου δράμα ἀπὸ κρυφὸς σκηπτός

Εἰς ὑπέροχο καλοῦται τῆς Ἰδέας
ἔχει βλαστήσει καὶ τῆς σκέψης ὁ εἰρμὸς
εἰθέριας Πανανθρώπινης παρὰς
νίας ἀνδραγαθίας σφιλεῦοντας τὸ φῶς

Κι' ἂν τὸ κορμὶ στὸ ὁρῶμα πληγωμένο
ἀπὸ τ' Ἀγῶνα τὸν ἔλφρηνε ρυθμὸ
σέρνειτ' ἀνήμερο σκατατεμένο
μικρὴ θυσία στῆς πάλης τὸ βωμὸ

Ἀφοῦ ὅλοι ἔτσι εἶναι γεννημένοι
φηλὰ ἡ ψυχὴ τους νὰ τραβᾷ κι' ἐμπρός
ὅς μείζει σάρκα στὴ σιρότα ματωμένη
πισμένο τὸ κορμὶ μὲ τὴ ψυχὴ ἐμπρός

Σκατεμένοις ψυχῇς ἰσχυμένοις
σ' ἀνελπίστοις κρῖτες ἀκτεῖς
σὲ κορμιὰ πληγωμένα κλεισμένοις
ἀνημπορίας εἰκόνες εἰκόνες

Τοῦ ἀγῶνα ἡ νέα βουή
Προσταγή γιὰ ζωντάνευμ' ἕς γένει
νὰ σᾶς ὁδεύει τῇ πρότερῃ ὁρμῇ
ποῦ ἡ βία σᾶς ἔχει παρμένη

Σᾶς φαντάζομαι τότε ριγμένοις
στοῦ Ἀγῶνα τῇ τρίτῃ γραμμῇ
μὲ τῆς εὐδίας τὸ πᾶθος ντυμένοις
κι' ἡ δική μου θυγὴ ν' ἀκολουθεῖ

Στῆς ἀνδραγαθίας τώρα τὸ δρόμο
τὴν ἐλπίδα τραβάμε μπροστὰ
καὶ τῆς βίας χτυπάμε τὸν τρόμον
ποῦ τὰ στήθεα πλακώνει βαρεὶα

Τοῦ λαοῦ μας καινοβργίες ἐλπίδες
ζωντανεύουμε νέας ζωῆς
ἐνδὲς ἡλίου τρεῖς παῖδες ὀχτῖδες
ἀμμιουργοῦμε αἰώνιας ἀλύγης

Ιστοῦ Ἀγῶνα τὸ ἰδίω ἀκοῦστε
οἱ λαοί Ἱερὴ προσταγή
τῶν τυράννων τὰ κείτρα γκρεμῖστε
ἀντερικᾶς φέρετε θῶς στὴ ζωή.

Μέξ' τὰ σκοτεινὰ βρῖσκω θάτνες παγωμένες
τὰ χερνία πήρανε τῇ ζεστασίᾳ
μὴ βρῖσκονται στὴ θέση τους στιμμένες
κἀεὶ προσμένοντας στὴν ἐρημιὰ

τὰ ζῶα στὴν ἄρδρα ἐπαλωμένα
μὲ γνῶτα τώρα καὶ καὶ θαρρεῖς
τ' ἔχουσα βρωμῆνε σαπισμένα
εἰς γρήγορα θ' ἰδοχίσει ὁ Γολγοθῆς

Μὲ ἄνθρωποι, σείε φέρετε τὴν Ἰδὲα
σὲ θάτνη ὥς τὴν ἀρησατέ ξανθὴ
τὰ ζῶα θὰ τῆς κρατήσουνε παρὰ
τὸ μῖσος ὅς ἀντάζει κι' ὅς γελᾷ

Ὁ Γολγοθῆς ὅς εἶναι μέξ' τῇ θάτνῃ
Μάγοι ὅς κουβαλᾶνε τὰ καρφιδά
παράμερα ὅς σκάβονται οἱ λίκμοι
ἔτοιμος ὁ Σταυρὸς ὅς καρτερᾷ

Μὴ σῆς τραυμάζει, σέρτε τὴν Ἰδὲα
ὅς τὴν περιμένει ἔτοιμος Σταυρὸς
Ἦ πίστη τῆς πορείας σας παρὰ
μ' Ἀγῶνες σὲ κερδαίνετε τὸ φῶς.

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ

"Ανθρώποι, καθ' γεννησάμε θεοδὺς
φίλοντες τὴν ἀλήθεια γιν' ὡς βρῆτε
τοῦ χρίσματος ὑπερκόπους νοοδὺς
ἐξελόντες τοὺς θεοδὺς σὴν γῆ ὡς δεῖτε

"Ὅσοις πρὸ χρόνια τοῦς καλοδοῦναι
θεοειδίζοντας γιν' νῦν θοῶν στοδὺς θυμοδὺς
μ' ἔμμερτους θυμους σὴν ζητοῦναι
ὡς γινόντων τοὺς ἀνθρωπίνους κατμοδὺς

"Ανθρώποι, καθ' εἰς ἡμᾶς λατρεῖσθε
ἀνήμεροι ὡς βρῆτε τὴν ἀλήθεια
"Υπερκοί, σοφοί καθ' ὅς λατρεῖσθε
ἀπὸ τῶν "Αγνωστον ζητώντας τὴ βοήθεια

"Ο "Αγνωστος κατέβηκε σὴν γῆ
ζητούντας τὴν εὐαγγέλιον τὴν μαρτυρίαν
"Ἦρθε ὡς εἶπες γινόντων τὴν πληγὴν
στοῦ Γολγοθᾶ κατόντας τὴν κερφήν

"Ἢ "Αγία, μ' ἀνθρωπίνους κορμί,
περιέτρεσε σὺς γήινους τίς σπράττες
συνθέτρεσε τοῦ μέρους τὴν ὁρμήν
παρὰ σταυρὸν φορτωθῆκε σὺς κλίνας

Μὲ εἶς κορυφώθηκε καὶ πάλι ἡ "Ἰδέα
ἐκτετατωμένη μὲ τὸν πόνο στοῦ σταυροῦ
τὴν ἀνδραγαθίαν εὐδοκίαν παρὰ,
πάλι βρεθήκαμε στ' ἀνθρώπου τὸ κλειδί

Τὸν ἄνθρωπον ἀσπάζοντας στοδὺς ἀγῶνας
ἡ "Αγία μὲ δίνει προσταγὴν
τὴν ἰδέαν πᾶντα στοδὺς εἰδῶντες
ἐξέρχων πανανθρώπινη σὴν γῆ

"Ὅσοις κοινῶν τῆς "Αγίας ἀποθέστε
ἔστω καὶ τώρα, τὴν εὐαγγέλιον
τὸ ἄδωκο τῆς θεοῦς ἀποκοιμᾶστε
ὡς λαίλαξ ἡ πανάρχαια κληγὴν

"Ανθρώποι, ἐμμερτῶναι ἐκτετατὴν ἀσπῆ
σὴν σπράττε τῆς "Αγίας ἐν βρεθείτε
ἐξέρχων πανανθρώπινη σὴν γῆ
εἰν' ὅ θεοδὺς καθ' ὅς δεῖτε ὡς δεῖτε.

ΘΕΛΩ....

Θέλω νά προσευχηθῶ
μέ τήν Ἱδία δόναμη ποῦ θέλω νά βλαστημήσω.

Θέλω νά τιμωρήσω
μέ τήν Ἱδία δόναμη ποῦ θέλω νά συγχωρήσω.

Θέλω νά προσφέρω
μέ τήν Ἱδία δόναμη ποῦθελα στό ξεκίνημα.

Θέλω νά νικήσω,
ἀφοῦ δέν μπορῶ νά νικηθῶ.

